

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **Lugonax s. r. o.**, se sídlem Mezibranská 1579/4, Praha 1, zastoupený Mgr. Františkem Stratilem, advokátem se sídlem Wellnerova 1215/1, Olomouc, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel,** se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2017, č. j. 9560-3/2017-900000-304.4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 7. 11. 2017, č. j. 65 Af 48/2017 – 31,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného, kterým bylo k odvolání žalobce změněno rozhodnutí Celního úřadu pro Olomoucký kraj ze dne 16. 11. 2016, č. j. 82382/2016-580000-31, platební výměr na spotřební daň z minerálních olejů za zdaňovací období květen 2016 na částku 1.248.300 Kč. Žalovaný odvoláním napadené rozhodnutí změnil toliko co do zpřesnění výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, výše předepsané daně zůstala nezměněna.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce 1. 8. 2017 žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci, který řízení o žalobě shora označeným usnesením zastavil z důvodu neuhrazení soudního poplatku ve výši 3.000 Kč. Soud žalobce vyzval k jeho zaplacení usnesením ze dne 13. 10. 2017, č. j. 65 Af 48/2017 – 28, které bylo žalobci doručeno dne 16. 10. 2017, a to ve lhůtě do 15 dnů od doručení usnesení. Žalobce ve stanovené lhůtě soudní poplatek nezaplatil, soud proto řízení usnesením ze dne 7. 11. 2017 zastavil.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti usnesení krajského soudu kasační stížnost.

[4] Stěžovatel uvedl, že ke dni 7. 11. 2017, kdy krajský soud vydal napadené usnesení, soudní poplatek zaplacen nebyl. Stěžovatel, resp. jeho právní zástupce, dal příkaz k úhradě soudního poplatku dne 8. 11. 2017. Poté mu bylo doručeno usnesení o zastavení řízení. Dle stěžovatele tak byl soudní poplatek „v otevřené odvolací lhůtě“ zaplacen.

[5] Stěžovatel navrhl zrušení napadeného usnesení a pokračování v zahájeném řízení.

[6] Žalovaný se k podané kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Kasační stížnost je projednatelná, po jejím posouzení dospěl soud k závěru, že není důvodná.

[8] Nejvyšší správní soud vycházel při posouzení věci ze zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění účinném do 29. 9. 2017.

[9] Podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích *„[n]ebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví.“*

[10] Podle § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích *„[u]snesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku zruší soud, který usnesení vydal, je-li poplatek zaplacen ve věcech správního soudnictví dříve, než usnesení nabylo právní moci, a v ostatních věcech nejpozději do konce lhůty k odvolání proti tomuto usnesení. Nabude-li usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku právní moci, zaniká poplatková povinnost.“*

[11] Předpokladem pro zastavení řízení z důvodu nezaplacení soudního poplatku je tedy to, že účastník byl k jeho zaplacení vyzván, že byl poučen o následcích nesplnění výzvy a že marně uplynula lhůta určená k zaplacení poplatku. K tomu srov. i konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudek ze dne 26. 1. 2006, č. j. 1 As 27/2005 - 87.

[12] Všechny uvedené podmínky pro zastavení řízení byly v dané věci splněny.

[13] Ze soudního spisu vyplývá, že stěžovatel nezaplatil soudní poplatek při podání žaloby. Usnesením ze dne 13. 10. 2017, č. j. 65 Af 48/2017 – 28, proto městský soud stěžovatele vyzval k jeho zaplacení, a to ve lhůtě do 15 dnů od doručení usnesení. V usnesení byl stěžovatel poučen o tom, že řízení bude zastaveno, jestliže poplatek nebude ve stanovené lhůtě zaplacen.

[14] Z doručenky na č. l. 27 soudního spisu vyplývá, že označené usnesení bylo stěžovatelovu zástupci doručeno dne 16. 10. 2017. Stěžovatel ve stanovené lhůtě soudní poplatek nezaplatil.

[15] Městský soud proto dne 7. 11. 2017 vydal usnesení, kterým řízení zastavil. Toto usnesení bylo stěžovatelovu zástupci dle doručenky na č. l. 31 soudního spisu doručeno dne 8. 11. 2017.

[16] Ze záznamu o složení, který krajský soud na žádost Nejvyššímu správnímu soudu poskytl (č. l. 12 spisu Nejvyššího správního soudu), vyplývá, že soudní poplatek zaplacený stěžovatelem byl na účet krajského soudu připsán až dne 9. 11. 2017, tj. den následující po dni, kdy usnesení o zastavení řízení nabylo právní moci.

[17] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 4. 2012, č. j. 9 Afs 7/2012 - 49, dospěl k závěru, že *„pojem zaplacen je nutno vykládat ve smyslu hmotněprávním, tj. že povinnost uhradit soudní poplatek je splněna až okamžikem připsání peněžní částky na účet soudu. Až v tomto okamžiku je totiž bez dalšího postavena najisto faktická dispozice soudu s poukázanou částkou a je bez jakýchkoli pochybností potvrzeno, že účastník řízení skutečně soudní poplatek v souladu s pokyny soudu zaplatil. Do doby, než je částka připsána na účet soudu, je nejisté, zda účastník řízení požadovanou částku na účet soudu skutečně odeslal a zda vůbec bude tato částka na účet soudu poukázána. Tento výklad odpovídá významu, který je pojmu zaplacen obecně přisuzován, tj. faktické dispozici příjemce uhrazenou peněžní částkou. Z hlediska včasnosti splnění uvedené povinnosti tedy není rozhodné, kdy účastník částku soudního poplatku ze svého bankovního účtu poukáže (resp. kdy dá pokyn bance k bankovnímu převodu), ale je rozhodný až ten den, kdy je částka skutečně připsána na účet soudu. Dokladem potvrzujícím zaplacení soudního poplatku je v takovém případě tzv. ‚záznam o složení', který vyhotovuje účtárna soudu a který je zakládán do soudního spisu.*“ Tyto závěry pak přebírá i pozdější judikatura soudu, srov. např. rozsudek ze dne 16. 12. 2015, č. j. 3 As 208/2015 – 24 či rozsudek ze dne 29. 7. 2016, č. j. 4 As 157/2016 – 19.

[18] Pokud stěžovatel argumentuje uhrazením poplatku v „otevřené odvolací lhůtě“, je třeba poukázat na zvláštní úpravu krajní možnosti uhradit soudní poplatek ve správním soudnictví. Zatímco v ostatních soudních řízeních je podle výše citovaného § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích možno zhojit dřívější nezaplacení *„nejpozději do konce lhůty k odvolání“* proti usnesení o zastavení řízení (resp. do rozhodnutí odvolacího soudu, je-li odvolání podáno – viz Večeřa, J. Zákon o soudních poplatcích a předpisy související. Komentář. Praha: Wolters Kluwer, a. s., 2015 a tam citované rozhodnutí Vrchního soudu v Praze č. j. 13 Cmo 229/2002 - 17), v soudním řízení správním tak musí být učiněno *„dříve, než usnesení nabylo právní moci“*. Usnesení soudu ve správním soudnictví přitom

nabývá právní moci doručením účastníkům (§ 54 odst. 5 ve spojení s § 55 odst. 5 s. ř. s.). Tomu ostatně odpovídá i právní úprava kasační stížnosti jakožto mimořádného opravného prostředku proti pravomocným rozhodnutím krajských soudů ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Judikatura správních soudů pak *„ve snaze šetřit co nejvíce práva účastníků řízení dovodila, že pokud účastník řízení zaplatí soudní poplatek i poté, co mu bylo doručeno rozhodnutí soudu, ale ještě v tentýž den, tato skutečnost má za následek, že usnesení o zastavení řízení musí být zrušeno a v řízení pokračováno.“* (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2011, č. j. 7 Afs 7/2011 – 46).

[19] Z výše uvedeného vyplývá, že krajský soud v souladu se zákonem zastavil řízení pro nesplnění poplatkové povinnosti stěžovatelem, přičemž nebyly dány důvody k následnému zrušení usnesení o zastavení řízení, neboť stěžovatelem zaplacený poplatek byl na účet soudu připsán až den poté, co toto usnesení nabylo právní moci.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[20] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

[21] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jako procesně úspěšný účastník řízení o kasační stížnosti na jejich náhradu zásadně měl právo, žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti s tímto řízením nevznikly, a proto mu jejich náhradu soud nepřiznal (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 – 47).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. ledna 2018

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu